

Kniha Daniel – stoosemdesiata tretia

Večný základ: Kristus v prorockých dejinách a vo viere veriaceho

Jeff Pippenger

2024-04-13

„Pravda, ktorú Peter vyznal, je základom viery veriaceho. Je to to, čo sám Kristus vyhlásil za večný život.“ Táto „pravda“ označila dva aspekty Krista. Prvým bolo, že Kristus je prvkom prorockých dejín. Medzníky, ktoré predstavujú udalosti prorockých dejín, predstavujú Krista. Jeho spojenie s týmito udalosťami určuje posvätnosť prorockých medzníkov a poskytuje logiku tomu, prečo sestra Whiteová tak často hovorí, že musíme strážiť medzníky, lebo tieto medzníky predstavujú Ježiša Krista. Medzníkom, ktorý predstavoval tému skúšky v Kristovom čase, bol Jeho krst a bol v súlade s inými udalosťami v posvätných reformných líniách, odlišenými zostúpením božského symbolu.

V reformnej línii Mojžiša zostúpilo Božstvo a prebývalo v horiacom kre, symbole Stvoriteľa spojeného so stvorením. V reformnej línii na konci sedemdesiatich rokov zostúpil Michael, aby zmocnil Kýra pokračovať prvým dekrétom, a zároveň bol Daniel zmenený na obraz Krista. V reformnej línii Krista zostúpil Duch Svätý v podobe holubice, aby pomazal Božieho Syna, symbol Božstva spojeného s ľudstvom. V milleritských dejinách anjel, ktorý zostúpil 11. augusta 1840, nebol „nikto menší než Ježiš Kristus“, ktorý zostúpil s malou knižkou, ktorá mala byť zjedená, a On bol touto malou knižkou. Tam ukázal, že spojenie Božstva s ľudstvom sa uskutočňuje jedením a pitím tela a krvi Chleba z neba.

Posvätné dejiny sú posvätné preto, lebo sú stelesnené prítomnosťou Krista. Predpovede Božieho slova, ktoré označujú budúce udalosti, sú Ježiš Kristus, lebo On je „Slovo“. Keď sa tieto predpovede naplňajú v dejinách, udalosti predstavujú naplnenie Jeho slova a Jeho Slovo je Pravda. Je to Jeho Slovo, ktoré predkladá predpoveď, a je to Jeho Slovo, ktoré sa naplňa, keď udalosť nastane, takže na počiatku i na konci je to Ježiš Kristus, lebo On je Alfa a Omega. Preto, keď Peter vyhlásil, že Ježiš je Kristus a Syn živého Boha, označoval medzník, ktorým bol Ježiš Kristus, a medzník, ktorý dosahuje svoje dokonalé naplnenie v posledných dňoch. 11. september 2001 bol dokonalým naplnením Krista.

Odmietnuť prorocké naplnenie 11. septembra 2001 znamená odmietnuť Krista, Syna živého Boha. Táto pravda, vyjadrená Petrom, bola „základom viery veriaceho“ a 11. septembra 2001 Kristus priviedol svoj ľud posledných dní späť k Jeremiášovým „starým chodníkom“, ktoré predstavujú „základy“ hnutia posolstiev prvého a tretieho anjela. Peter predstavoval stoštyridsaťštyritisíc, ktorí sú zapečatovaní v období, keď štyria anjeli zadržiavajú štyri vetry. Čas zapečatovania je osobitné prorocké obdobie, ktoré sa začína 11. septembra 2001 a končí pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone. Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom.

Na začiatku času zapečatovania zostúpil anjel z osemnástej kapitoly Zjavenia, tak ako pri krste zostúpil Duch Svätý, a tento anjel nebol „nikto menší než sám Ježiš Kristus“, lebo anjel, ktorý v

milleritských dejinách zostúpil, aby osvietil zem svojou slávou, nebol „nikto menší než sám Ježiš Kristus“. Pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone opäť zostupuje „nikto menší než sám Ježiš Kristus“ a predkladá druhé z dvoch posolstiev osemnásť kapitoly Zjavenia, keď povoláva svoje druhé stádo z Babylonu. Uprostred obdobia času zapečatovania zostúpil anjel, tak ako druhý anjel zostúpil 19. apríla 1844 pri prvom sklamaní milleritského hnutia.

Medzi príchodom toho druhého anjela a príchodom tretieho anjela 22. októbra 1844 bolo poslaných mnoho anjelov, aby pridali moc druhému anjelovi, keď prichádzalo posolstvo Polnočného volania. Keď sestra Whiteová hovorí o dejinách, v ktorých títo anjeli prišli v milleritských dejinách, informuje nás, že tí, ktorí tieto posolstvá odmietli, ukrižovali Krista práve tak isto, ako Židia ukrižovali Krista.

„Videla som, že tak ako Židia ukrižovali Ježiša, tak aj menovité cirkvi ukrižovali tieto posolstvá, a preto nemajú nijaké poznanie o ceste do najsvätejšieho miesta a nemôžu mať úžitok z Ježišovho príhovoru tam.“ Early Writings, 261.

Posolstvá predstavované anjelmi, keď sú odmietnuté, predstavujú ukrižovanie Krista, lebo On stelesňuje tieto posolstvá i ich historické naplnenie. Dňa 18. júla 2020 zostúpil „nie menší ako sám Ježiš Kristus“, čím označil prvé sklamanie a začiatok času meškania. Zabité na uliciach, mŕtve suché kosti Jeho ľudu posledných dní mali byť prebudené tým, že uslyšia jediný hlas, ktorý môže priviesť ľudí späť k životu.

Veru, veru, hovorím vám: Prichádza hodina, ba už je tu, keď mŕtvi budú počuť hlas Syna Božieho, a tí, čo ho počujú, budú žiť. Lebo ako má Otec život sám v sebe, tak dal aj Synovi, aby mal život sám v sebe; a dal mu aj moc konať súd, pretože je Syn človeka. Nedivte sa tomu, lebo prichádza hodina, keď všetci, čo sú v hrobách, budú počuť jeho hlas a vyjdú: tí, čo činili dobro, na vzkriesenie života, a tí, čo páchali zlo, na vzkriesenie odsúdenia. Ján 5,25–29.

V júli 2023 Jeho hlas povolal mŕtve suché kosti k životu a Alfa i Omega potom zopakovali začiatok času pečatenia, lebo júl 2023 označuje záverečné obdobie času pečatenia. Jeho ľud bol potom opäť povolaný späť k starodávnym cestám Jeremiáša, k základom milleritskej histórie. Základným posolstvom začiatku a konca milleritov bolo prvé a posledné posolstvo milleritskej histórie, ktorým bolo „sedem časov“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika.

V júli 2023 bol Boží ľud posledných dní znovu vyzvaný, aby vzal malú knižku a zjedol ju. Keď zjedia malú knižku, sú potom skúšaní, aby sa ukázalo, či uznajú posolstvo tretieho Beda v deviatej kapitole Zjavenia (zvesť z východu) a posolstvo jedenástej kapitoly Daniela (zvesť zo severu). Tento skúšobný proces ich vedie k veršom trinásť až pätnásť v jedenástej kapitole Daniela, čo je bitka pri Panii, čo je Cézarea Filipova a čo je posolstvo Polnočného volania, v ktorom sa zjavujú dve skupiny, ktoré počuli Jeho hlas: jedna skupina „ktorí činili dobre, vstanú na vzkriesenie života; a tí, ktorí páchali zlo, na vzkriesenie odsúdenia.“

V čase zapečatovania sto štyridsaťštyritisíc znievajú tri hlasy a všetky sú hlasom „nikoho menšieho než Ježiša Krista“. Prvý hlas zo zjavenia osemnásť zaznel, keď boli veľké budovy mesta New York zvrhnuté dotykom od Boha. Druhý hlas je hlasom archanjela Michala, ktorý povoláva

mŕtvych z ich hrobov. Tretí hlas je druhým hlasom z osemnástej kapitoly Zjavenia, ktorý vyzýva Jeho iné ovce, aby vyšli z Babylona v hodine „veľkého zemetrasenia“ z jedenástej kapitoly Zjavenia. Dokonalé naplnenie Petrovho vyznania pri Cézarei Filipovej nastáva vtedy, keď Kristus vedie svoj ľud posledných dní k „tej časti Danielovho proroctva, ktorá sa vzťahuje na posledné dni“.

Pánium vo veršoch trinásť až pätnásť jedenástej kapitoly Daniela je „časťou“ Danielovho proroctva, ktorá bola zabezpečená a ktorá označuje poslanstvo Polnočného volania. Pánium je exeterské táborové zhromaždenie v auguste roku 1844; je to dejinnosť, ktorá sa napĺňa v druhom prezidentskom období Donalda Trumpa, a je to prorocké poslanstvo, ktoré vtlačá pečať Božiu na celá sto štyridsaťštyritisíc. Verše, ktoré teraz skúmame, sú veľmi svätou pôdou.

„Pravda, ktorú Peter vyznal, je základom viery veriaceho. Je to to, čo sám Kristus vyhlásil za večný život. Vlastníctvo tohto poznania však nebolo nijakým dôvodom na sebaoslavovanie. Petrovi nebolo zjavené nijakou jeho vlastnou múdrosťou ani dobrotou. Ľudstvo nikdy nemôže samo od seba dospieť k poznaniu božského. „Je vyššie ako nebesá; čo môžeš urobiť? Hlbšie ako podsvetie; čo môžeš vedieť?“ Jób 11:8. Iba duch synovstva nám môže zjaviť hlboké Božie veci, ktoré „oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani na ľudské srdce nevstúpilo“. „Nám ich však Boh zjavinil skrze svojho Ducha; lebo Duch skúma všetko, aj Božie hlbiny.“ 1. Korint'anom 2:9, 10. „Hospodinovo tajomstvo patrí tým, ktorí sa Ho boja;“ a skutočnosť, že Peter rozoznal Kristovu slávu, bola dôkazom, že bol „vyučený Bohom“. Žalm 25:14; Ján 6:45. Ach, veru, „blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo telo a krv ti to nezjavili.“

„Ježiš pokračoval: ‚A ja ti hovorím, že ty si Peter, a na tejto skale postavím svoju cirkev, a brány pekla ju nepremôžu.‘ Slovo Peter znamená kameň — kotúľajúci sa kameň. Peter nebol skalou, na ktorej bola cirkev založená. Brány pekla ho premohli, keď svojho Pána zaprel s kliatbou a prisahou. Cirkev bola vybudovaná na Tom, proti ktorému brány pekla nemohli zvíťaziť.“ Túžba vekov, 413

Poslanstvo, ktoré Kristus predkladal svojim učeníkom v Cézarei Filipovej, bolo a je poslanstvom Polnočného volania a je zasadené do kontextu duchovnej vojny medzi gréckym bohom Panom, ktorého chrám sa nazýval „brány pekelné“, a dvoma odpadlíckymi rohmi šelmy zo zeme. Makabejci boli Božím odpadlíckym ľuďom, ktorý sa vyznával za obrancov Božej cirkvi, keďže bojovali proti náboženstvu Grékov. Stotožňovali sa tak s náboženskými, ako aj s politickými vodcami. Predstavujú odpadlícky protestantizmus tých padlých cirkví, ktoré spolu s vládou Spojených štátov teraz vytvárajú obraz šelmy a vedú boj proti náboženstvu globalistov, proti wokeizmu a Matke Zemi. Odpadlicke rohy víťazia vo svojom zápase s náboženskými a politickými prvkami globalizmu a zároveň sa pravý protestantský roh očisťuje odstránením posledných zvyškov bláznivých panien, ešte predtým, než bude pozdvihnutý ako zástava pri „veľkom zemetrasení“ čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona.

Časť proroctva knihy Daniel, ktorá sa vzťahuje na posledné dni, ktorá je zároveň Zjavením Ježiša Krista a je poslanstvom Polnočného volania, je odpečatená Levom z kmeňa Júdu v Cézarei Filipovej, ktorá je Pánium. Je odpečatená uprostred boja medzi ateistickou šelmou z bezodnej priepasti a rohom republikánstva, ktorý začal túto šelmu roznecovať v roku 2015, a proti pravému

rohu protestantizmu, ktorý je teraz vzkriesený ako mocné vojsko.

Pravda, ktorú Peter vyznal, predstavuje medzník 11. septembra 2001 a tiež to, že Kristus je Syn živého Boha. Pravda o tom, čo je vyjadrené tým, že Ježiš je Syn Boží, je skúšobnou pravdou rovnako určite, ako bola v Petrových dňoch skúšobnou pravdou otázka, či Ježiš je, alebo nie je Mesiáš. Vyhlásenie, že Ježiš je Syn Boží, predstavuje všetko, čo bolo zjavené o tom, kým Syn je. Predstavuje nielen to, že bol Božím Synom, ale aj to, že bol Synom človeka. Je to pravda o vtelení božstva do ľudstva, čo je práve dielo, ktoré sa uskutočňuje v čase zapečatovania sto štyridsaťštyritisíc. Pravda o „vtelení“ je pravdou na konci, ktorú na začiatku predobrazovala pravda o „sobote“.

22. október 1844 znamenal príchod tretieho anjela. Keď anjel prichádza, Lev z pokolenia Júdovho otvára osobitnú pravdu prispôbenú obdobiu, v ktorom je táto pravda odpečatená, a táto pravda potom skúša pokolenie, v ktorom je otvorená. Dňa 22. októbra 1844 boli zjavené pravdy spojené s dielom Krista, ktorý náhle prišiel do chrámu, ktorý vyzdvihol v priebehu štyridsiatich šiestich rokov od roku 1798 do roku 1844. Kristovo dielo súdu, Boží zákon, Jeho úloha Veľkňaza, otázka znamenia šelmy a zapečatenie sto štyridsaťštyritisíc — to všetko bolo otvorené. Sestre Whiteovej bolo ukázané, že spomedzi týchto právd bola jedna pravda, ktorú Alfa a Omega označil v osobitnom svetle.

„Žasla som, keď som videla štvrté prikázanie v samom strede desiatich prikázaní, obklopené jemnou žiarivou svätožiarou. Anjel povedal: „Je to jediné z desiatich, ktoré označuje živého Boha, ktorý stvoril nebesia i zem a všetko, čo je v nich. Keď boli položené základy zeme, vtedy bol položený aj základ soboty.““ Testimonies, zväzok 1, 75.

Nastal čas pečatenia sto štyridsaťštyritisíc, no mal byť oddialený vzburou roku 1863. Dňa 11. septembra 2001 sa začal proces pečatenia, keď Kristus, predstavený ako mocný anjel zo zjavenia osemnástej kapitoly, zostúpil so skrytou knihou vo svojej ruke, ktorú mal zjesť Boží ľud posledných dní. Alfa a Omega vždy znázorňuje koniec začiatkom, takže v posledných dňoch bola ešte jedna pravda postavená do zvláštneho svetla a bola priamo spojená s pravdou o sobote, ktorá bola zdôraznená pri prvom pokuse Krista spečať sto štyridsaťštyritisíc.

„Nastal čas, aby sa Daniel postavil na svoj údel. Nastal čas, aby svetlo, ktoré mu bolo dané, išlo do sveta ako nikdy predtým. Ak tí, pre ktorých Pán vykonal tak mnoho, budú chodiť vo svetle, ich poznanie Krista a proroctiev, ktoré sa na Neho vzťahujú, sa bude veľmi rozmáhať, keď sa budú približovať k záveru dejín tejto zeme.

„Tí, ktorí majú spoločenstvo s Bohom, kráčajú vo svetle Slnka spravodlivosti. Nezneuctujú svojho Vykupiteľa tým, že kazia svoju cestu pred Bohom. Nebeské svetlo na nich svieti. V Božích očiach majú nekonečnú hodnotu, lebo sú jedno s Kristom. Pre nich je Božie slovo nevýslovne krásne a ľúbezné. Vnímajú jeho dôležitosť. Pravda sa im odhaľuje. Učenie o vtelení je zahalené jemným jasom. Vidia, že Písmo je kľúčom, ktorý odomyka všetky tajomstvá a rieši všetky ťažkosti. Tí, ktorí neboli ochotní prijať svetlo a chodiť vo svetle, nebudú schopní porozumieť tajomstvu pobožnosti; ale tí, ktorí neváhali vziať na seba kríž a nasledovať Ježiša, uvidia svetlo v Božom svetle.“ Manuscript Releases, číslo 21, 406, 407.

Učenie o vtelení je pravda, že božstvo spojené s ľudstvom nehreší, a znamením tých, ktorí v posledných dňoch dosiahli túto skúsenosť, je sobota.

A takisto som im dal svoje soboty, aby boli znamením medzi mnou a nimi, aby poznali, že ja som Hospodin, ktorý ich posväcuje. Ezechiel 20:12.

Sto štyridsaťštyri tisíc je spečatených na večnosť a proces spečatovania označuje krátke časové obdobie na konci procesu spečatovania, tesne pred nedeľným zákonom, keď je pečať vtlačená. V tom krátkom časovom období sa božstvo trvalo spája s ľudskosťou.

„Čo robíte, bratia, vo veľkom diele prípravy? Tí, ktorí sa spájajú so svetom, prijímajú svetský odtlačok a pripravujú sa na znamenie šelmy. Tí však, ktorí nedôverujú sebe, ktorí sa ponížujú pred Bohom a očisťujú svoje duše poslušnosťou pravde, prijímajú nebeský odtlačok a pripravujú sa na Božiu pečať na svojich čelách. Keď vyjde nariadenie a odtlačok bude vtlačený, ich charakter zostane naveky čistý a nepoškvrnený.

„Teraz je čas pripraviť sa. Pečať Božia nikdy nebude vložená na čelo nečistého muža alebo ženy. Nikdy nebude vložená na čelo ctižiadostivého muža alebo ženy milujúcich svet. Nikdy nebude vložená na čelo mužov alebo žien s falošným jazykom alebo klamlivým srdcom. Všetci, ktorí prijímajú pečať, musia byť pred Bohom bez poškvrny — kandidátmi na nebo. Kráčajte vpred, moji bratia a sestry. O týchto bodoch môžem teraz písať iba stručne, len upriamujúc vašu pozornosť na nevyhnutnosť prípravy. Skúmajte Písma sami za seba, aby ste porozumeli bázňabudiacej vážnosti prítomnej hodiny.“ Testimonies, zväzok 5, 216.

Predchádzajúci úryvok by mohol naznačovať, že pečať je vtlačená pri nedeľnom zákone, ale nie je to tak. Sestra Whiteová jasne uvádza, že nedeľný zákon je veľkou krízou, a takisto jasne učí, že charakter sa v kríze prejavuje, ale nikdy sa v kríze nerozvíja. Pečať je vtlačená pri nedeľnom zákone v tom zmysle, že sa vtedy stáva viditeľnou, lebo tí, ktorí v tom čase pečať majú, sú pozdvihnutí ako zástava. Pečať je vtlačená v krátkom časovom období tesne pred uzavretím času milosti a pre tých, ktorí zachovávajú sobotu, sa čas milosti uzatvára pri nedeľnom zákone. Pečatenie sa začalo 11. septembra 2001 a nikto vtedy neprijal Božiu pečať, lebo, ako to bolo znázornené v časovom období nasledujúcom po 22. októbri 1844, najprv musel prebehnúť proces skúšky.

V každom reformnom hnutí, keď božský symbol zostupuje, aby zmocnil posolstvo, ktoré bolo odpečatené v čase konca, začína sa proces skúšky. Keď Michael zostúpil, aby zmocnil Kýra postúpiť vpred s prvým dekrétom, Židia boli potom skúšaní v tom, či opustia domov, v ktorom žili počas predchádzajúcich sedemdesiatich rokov, a vrátia sa do zničeného mesta a znovu ho vybudujú. Keď pri krste Krista zostúpil Duch Svätý, Židia boli skúšaní v otázke Mesiáša. Keď mocný anjel zo Zjavenia desať zostúpil 11. augusta 1840, toto pokolenie bolo skúšané v tom, či zje malú knižku a všetko, čo malá knižka predstavovala.

Dňa 11. augusta 1840 sa začal proces skúšky, ktorý vytvoril dve triedy čitateľov; a tá trieda, ktorá nasledovala Baránka do Najsvätejšieho miesta, boli kandidátmi na to, aby boli medzi sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi. Záverečná skúška pre to pokolenie, ktoré v procese skúšky neobstálo, sa začala príchodom rozšíreného svetla o „siedmich časoch“ z tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej

šiestej kapitoly. Od roku 1856 do roku 1863 posolstvo Laodicei označovalo záverečné časové obdobie v období, ktoré sa začalo príchodom tretieho anjela 22. októbra 1844. Toto časové obdobie je znázornené veršami trinásť až pätnásť v jedenástej kapitole Daniela.

V ďalšom článku budeme pokračovať v tomto štúdiu.

„Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh. To bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho a bez neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo. V ňom bol život a život bol svetlom ľudí. A svetlo svieti vo tme a tma ho nepohltila.“ „A to Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami (a my sme videli jeho slávu, slávu ako jednorodeného od Otca), plné milosti a pravdy“ (Ján 1:1–5, 14).

„Táto kapitola vykresľuje povahu a dôležitosť Kristovho diela. Ján ako ten, kto rozumie svojmu predmetu, pripisuje Kristovi všetku moc a hovorí o Jeho veľkosti a majestáte. Vyžaruje božské lúče drahocennej pravdy ako svetlo zo slnka. Predstavuje Krista ako jediného Prostredníka medzi Bohom a ľudstvom.

„Učenie o vtelení Krista do ľudského tela je tajomstvom, áno, tajomstvom, ktoré bolo ukryté od vekov a od pokolení“ (Kolosanom 1:26). Je to veľké a hlboké tajomstvo pobožnosti. „Slovo sa stalo telom a prebývalo medzi nami“ (Ján 1:14). Kristus vzal na seba ľudskú prirodzenosť, prirodzenosť nižšiu než Jeho nebeská prirodzenosť. Nič tak neukazuje obdivuhodné Božie poníženie ako toto. On „tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna“ (Ján 3:16). Ján predkladá túto obdivuhodnú tému s takou jednoduchosťou, že všetci môžu pochopiť predložené myšlienky a byť osvietení.“

„Kristus iba predstierane neprijal ľudskú prirodzenosť; prijal ju naozaj. Skutočne mal ľudskú prirodzenosť. „Keďže teda deti majú účasť na tele a krvi, aj on sám sa podobne stal účastným toho istého“ (Hebrejom 2,14). Bol synom Márie; podľa ľudského pôvodu bol z Dávidovho semena. Je vyhlásený za človeka, áno, za človeka Krista Ježiša. „Tento človek,“ píše Pavol, „bol uznaný za hodného väčšej slávy než Mojžiš, nakoľko ten, kto dom postavil, má väčšiu česť ako dom“ (Hebrejom 3,3).“

„No hoci Božie Slovo hovorí o Kristovom človečenstve, keď bol na tejto zemi, rovnako jednoznačne hovorí aj o Jeho predexistencii. Slovo existovalo ako božská bytosť, ako večný Syn Boží, v spojení a jednote so svojím Otcom. Od večnosti bol Prostredníkom zmluvy, tým, v ktorom mali byť požehnané všetky národy zeme, Židia aj pohania, ak Ho prijmu. „Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh“ (Ján 1,1). Skôr než boli stvorení ľudia alebo anjeli, Slovo bolo u Boha a bolo Bohom.“

Svet bol stvorený skrze Neho, „a bez Neho nepovstalo nič z toho, čo povstalo“ (Ján 1:3). Ak Kristus stvoril všetky veci, jestvoval pred všetkými vecami. Slová vyslovené v tejto súvislosti sú natoľko rozhodné, že nikto nemusí zostať v pochybnostiach. Kristus bol Bohom vo svojej podstate, a to v najvyššom zmysle. Bol s Bohom od večnosti, Boh nad všetkým, požehnaný naveky.

„Pán Ježiš Kristus, božský Syn Boží, existoval od večnosti ako odlišná osoba, a predsa bol jedno s Otcom. Bol prevyšujúcou slávou nebies. Bol veliteľom nebeských bytostí a klaňajúca

sa pocta anjelov Mu prináležala právom. Nebolo to nijaké uchvátenie toho, čo patrí Bohu. „Hospodin ma mal na počiatku svojej cesty,“ vyhlasuje, „pred svojimi dávnymi skutkami. Od večnosti som ustanovená, od počiatku, skôr ako bola zem. Keď ešte neboli priepasti, zrodená som bola; keď ešte nebolo prameňov prekypujúcich vodou. Skôr než boli upevnené vrchy, prv než pahorky, zrodená som bola; kým ešte neurobil zem ani polia, ani prvotný prach sveta. Keď pripravoval nebesia, bola som tam; keď vymedzoval kruh nad tvárou priepasti“ (Príslovia 8:22–27).

„V pravde, že Kristus bol jedno s Otcom pred založením sveta, je svetlo a sláva. Toto je svetlo žiariace na temnom mieste, ktoré ho robí žiarivým božskou, pôvodnou slávou. Táto pravda, sama osebe nekonečne tajomná, objasňuje iné tajomné a inak nevysvetliteľné pravdy, zatiaľ čo sama je uchovaná vo svetle, neprístupnom a nepochopiteľnom.“ Selected Messages, kniha 1, 246–248.